

хубави пойни птички кацатъ и ме мамятъ съ сладкитѣ си пѣсни. Лѣте въ градината имаше разни зеленчуци, особно бобъ, увитъ на високи притки. Азъ и мои другарчета, като мене немирни, палави, обичахме по лехитѣ да играемъ, между приткитѣ на боба да се криемъ и да лудуваме, безъ да държимъ смѣтка за пакоститѣ. Колко пжти мама ме е подгонвала съ фурката си, но азъ всѣкога съмъ намиралъ сигурно прибежище въ пригрждкитѣ или на баба, или на тета Мара. Презъ градината течеше постоянна вада, която се изцеждаше нѣкжде отъ хълма. Благодарение на нея, нашата градина, на време и изобилно напоявана, бѣше буйна и весела. Краищата ѝ бѣха заградени съ високи бѣзе, върби и разни храсталаци, преплетени непроницаемо съ павитъ и хмелъ.

Вечеръ, кога слънцето се наклонѣше на западъ и заритѣ му меко залѣха и кжщи, и дворища, и градини, и джамии тѣ съ високитѣ имъ минарета, отражението отъ прозорцитѣ като златенъ дъждъ оросяваше всичко, що бѣше на сѣнка.

Вълшебни златни вечери на моето крехко детинство, кжде се дѣнахте! Мене ми се струва, че отъ тогава тѣ не сж се повтаряли вече. Струва ми се, че отъ тогава насамъ друго по-слабо, по-малко блѣскаво слънце грѣе и вечеритѣ сж бледи, съвсемъ обикновени. Презъ тия златни вечери азъ и съседскитѣ деца играехме на пжтя край рѣката, преизпълнени съ блаженство, което само въ рая може да го има. Сега ми се струва, че това не е споменъ отъ действително преживѣно щастие, а сякашъ е изостанала въ съзнанието ми приказка за нѣкой незнаенъ, чародеенъ миръ. Дали децата съ своята безгрижностъ и щастие не ни подсѣщатъ, че тѣ сж наистина още подъ впечатлението на единъ блаженъ свѣтъ, отъ който идатъ на земята?

Когато слънцето зайдѣше, козитѣ и кравитѣ се връщаха отъ паша. На шиитѣ имъ висѣха разногласни звънци. Пастиръ ги е кротко подкаралъ. Екове отъ чудни хармонии се носѣха. Една по една козитѣ и кравитѣ, съ напрашѣли

БИБЛИО  
В. ТЕРЕЗОВ  
15885